दानियेलचे पुस्तक - क्रमांक पाच

सत्तर वर्षे

Jeff Pippenger
2023-11-29

यहूदाच्या शेवटच्या तीन राजांपैकी यहोयाकीम हा पहिला होता, आणि जेव्हा बाबिलोन्यांनी त्याचा पराभव केला, तेव्हा दक्षिणी राज्यासाठीच्या सत्तर वर्षांच्या दास्याची सुरुवात झाली. ती सत्तर वर्षे त्या कालखंडाची ओळख करून देतात, ज्यामध्ये बायबलमधील भविष्यवाणीतील पहिले राज्य असलेल्या बाबेलचे राज्य राहणार होते. यशया अध्याय तेवीसमध्ये, सोरची वेश्या सत्तर प्रतीकात्मक वर्षे विस्मरणात जाईल, ज्यांची भविष्यसूचक ओळख एका राजाच्या दिवसांप्रमाणे करण्यात आली आहे. बायबलमधील भविष्यवाणीत राजा म्हणजे राज्य होय, आणि बायबलमधील भविष्यवाणीतील एकमेव असे राज्य, ज्याचे दिवस सत्तर वर्षे इतके होते, ते म्हणजे बाबेल.

त्या इतिहासकाळात टायरची वेश्या, जी पोपसत्तेचे प्रतिनिधित्व करते, ती विस्मृतीत जाईल. प्रतीकात्मक सत्तर वर्षांच्या शेवटी, तिची आठवण केली जाईल आणि ती बाहेर पडून पृथ्वीवरील सर्व राज्यांबरोबर व्यभिचार करील. आध्यात्मिक व्यभिचार म्हणजे चर्च व राज्य यांच्या संयोगातून निर्माण होणारे बेकायदेशीर नाते होय. प्रतीकात्मक सत्तर वर्षांच्या शेवटी, पोपसत्ता संयुक्त राष्ट्रसंघाशी नातेसंबंधात येईल, ज्याचे प्रतिनिधित्व त्या सर्व राजांनी केले आहे, ज्यांच्याबरोबर टायरची वेश्या प्रतीकात्मक सत्तर वर्षांच्या शेवटी व्यभिचार करते. प्रतीकात्मक सत्तर वर्षांच्या काळात राज्य करणारे राज्य म्हणजे संयुक्त संस्थाने, दोन शिंगे असलेला पृथ्वीचा पशू.

दानीएलाच्या पहिल्या ते पाचव्या अध्यायांत बाबेलच्या सत्तर वर्षांच्या इतिहासाची रूपरेखा दिली आहे, आणि म्हणून ते अध्याय पृथ्वीच्या पशूच्या दोन्ही शिंगांच्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतात. चौथा आणि पाचवा अध्याय बाबेलच्या पहिल्या आणि शेवटच्या राजांची ओळख करून देतात, आणि हे दोन्ही अध्याय एकत्रितपणे पृथ्वीच्या पशूचा आणि त्याच्या दोन शिंगांचा इतिहास दर्शवितात. त्या दोन शिंगांचा, तसेच पृथ्वीच्या पशूचाही न्याय, पहिल्या राजाच्या आणि शेवटच्या राजाच्या न्यायाद्वारे दर्शविला गेला आहे. नबुखद्नेस्सरचा न्याय “सात काळांसाठी” हद्दपारी हा होता, ज्या काळात तो रानटी पशूप्रमाणे राहिला—गवत व दवावर—दोन हजार पाचशे वीस दिवस. बेलशस्सरचा न्याय भिंतीवर लिहिला गेला होता, आणि तो दोन हजार पाचशे वीस या संख्येशी समकक्ष ठरतो; अशा रीतीने हे स्पष्ट होते की पृथ्वीच्या पशूचा आणि त्याच्या दोन शिंगांचा न्याय लेवीयव्यवस्था सव्वीस मधील “सात काळांद्वारे” दर्शविला आहे. हे दोन राजांच्या साक्षीवर आधारित आहे, आणि ते दोन साक्षीदार पहिल्याचा आणि शेवटच्याचा प्रतिनिधित्व करतात.

“सात काळ” हा अॅडव्हेंटिझमसाठी ठेच लागण्याचा दगड आहे, आणि म्हणून तो ओळखला जाऊ शकत नाही, जरी तो तेथे स्पष्टपणे उपस्थित आहे—जे पाहू इच्छितात त्यांच्यासाठी. तो सत्तर वर्षे राज्य केलेल्या राष्ट्राच्या (बाबेलच्या) न्यायाचे प्रतीक आहे, आणि सत्तर प्रतीकात्मक वर्षे राज्य करणाऱ्या राज्यावरील न्यायाचेही प्रतीक आहे. विल्यम मिलर यांनी लेवीयविवरण छब्बीस मधील “सात काळ” याविषयीचे आपले आकलन मांडले तेव्हा, त्यांनी दानिएल अध्याय चार मध्ये नबुखद्नेस्सर पशूसारखा जगत असलेल्या दोन हजार पाचशे वीस दिवसांना लेवीयविवरण छब्बीस मधील “सात काळ” यास पुष्टी देणाऱ्या भविष्यसूचक साक्षींपैकी एक म्हणून उपयोग केला. “सात काळ” हा जखऱ्या अध्याय चार मध्ये पायाचा दगड आणि शिरोबिंदूचा दगड, हे दोन्ही आहे. येशू, सिस्टर व्हाईट, यशया आणि पेत्र हे त्याला कोपऱ्याचा माथा होणारा दगड म्हणून ओळखतात. तो बायबलमधील भविष्यवाणीचा मुकुटमणी सिद्धांत आहे, जरी तिसऱ्या देवदूताचे संदेशवाहक असल्याचा दावा करणाऱ्यांना तो मूलत: अदृश्यच आहे.

आपण दानिएलाच्या पुस्तकाच्या पहिल्या सहा अध्यायांचा विचार सुरू करीत असताना, अगदी प्रारंभीपासूनच “सात काळ” ओळखला गेला आहे, हे लक्षात घेणे महत्त्वाचे आहे. यहोयाकीमचा बाबेलने पराभव केला तेव्हा सत्तर वर्षांच्या बंदिवासाची सुरुवात झाली. इतिहासवृत्ताचे पुस्तक ते सत्तर वर्षे बंदिवासात का नेले गेले, हे स्पष्ट करते.

> सिद्कीया राज्य करू लागला तेव्हा तो एकवीस वर्षांचा होता; आणि त्याने यरुशलेममध्ये अकरा वर्षे राज्य केले. आणि त्याने परमेश्वर त्याचा देव यांच्या दृष्टीने जे वाईट होते ते केले; परमेश्वराच्या मुखातून बोलणारा संदेष्टा यिर्मया याच्या समोर त्याने स्वतःला नम्र केले नाही. आणि ज्याने त्याच्याकडून देवाची शपथ घालून घेतली होती त्या नबुखद्नेस्सर राजाविरुद्धही त्याने बंड केले; परंतु त्याने आपली मान ताठ केली आणि इस्राएलचा परमेश्वर देव याच्याकडे वळण्यापासून आपले हृदय कठीण केले. शिवाय याजकांचे सर्व प्रमुख आणि लोक यांनीही परकीय राष्ट्रांच्या सर्व घृणास्पद कृत्यांप्रमाणे अतिशय अपराध केले; आणि यरुशलेममध्ये ज्याला त्याने पवित्र केले होते त्या परमेश्वराच्या मंदिराला अपवित्र केले. आणि त्यांच्या पूर्वजांचा परमेश्वर देव आपल्या दूतांच्या द्वारे त्यांच्याकडे वारंवार, लवकर उठून, निरोप पाठवीत होता; कारण त्याला आपल्या लोकांवर आणि आपल्या निवासस्थानावर दया होती. परंतु त्यांनी देवाच्या दूतांची थट्टा केली, त्याच्या शब्दांचा तिरस्कार केला, आणि त्याच्या संदेष्ट्यांचा अपमान केला; इतके की परमेश्वराचा क्रोध त्याच्या लोकांविरुद्ध भडकला, आणि उपाय उरला नाही. म्हणून त्याने त्यांच्यावर कल्दीयांच्या राजाला आणले; ज्याने त्यांच्या पवित्रस्थानाच्या मंदिरात त्यांच्या तरुणांना तलवारीने ठार मारले, आणि तरुण पुरुष वा कुमारी, वृद्ध वा वयोमानाने वाकलेला मनुष्य—कोणावरही दया केली नाही; त्याने त्या सर्वांना त्याच्या हातात दिले. आणि देवाच्या मंदिरातील सर्व भांडी, मोठी आणि लहान, आणि परमेश्वराच्या मंदिरातील खजिने, आणि राजाचे व त्याच्या सरदारांचे खजिने—हे सर्व त्याने बाबेलला नेले. आणि त्यांनी देवाचे मंदिर जाळले, यरुशलेमची भिंत पाडून टाकली, तिचे सर्व राजवाडे आगीत जाळून टाकले, आणि तिची सर्व मनोहर पात्रे नष्ट केली. आणि जे तलवारीपासून बचावले होते त्यांना त्याने बाबेलला बंदिवासात नेले; तेथे ते त्याचे व त्याच्या मुलांचे दास राहिले, पर्शियाच्या राज्याचे राज्य येईपर्यंत; यिर्मयाच्या मुखातून उच्चारलेल्या परमेश्वराच्या वचनाची पूर्तता व्हावी म्हणून, जोपर्यंत त्या देशाने आपले शब्बाथ उपभोगले नाहीत; कारण तो उजाड पडून राहिला तोपर्यंत त्याने शब्बाथ पाळले, सत्तर वर्षे पूर्ण होईपर्यंत. आता पर्शियाचा राजा कोरेश याच्या पहिल्या वर्षी, यिर्मयाच्या मुखातून सांगितलेल्या परमेश्वराच्या वचनाची पूर्तता व्हावी म्हणून, परमेश्वराने पर्शियाचा राजा कोरेश याचा आत्मा चेतविला; म्हणून त्याने आपल्या सर्व राज्यभर जाहीरनामा काढला, आणि तो लेखीही प्रसिद्ध केला, असे म्हणत: “पर्शियाचा राजा कोरेश असे म्हणतो: स्वर्गातील परमेश्वर देवाने पृथ्वीवरील सर्व राज्ये मला दिली आहेत; आणि यहूदामधील यरुशलेम येथे त्याच्यासाठी एक मंदिर बांधण्याची आज्ञा त्याने मला केली आहे. त्याच्या सर्व लोकांपैकी तुमच्यात कोण आहे? परमेश्वर त्याचा देव त्याच्याबरोबर असो, आणि त्याने वर जावे.” २ इतिहास ३६:११–२३.

गुलामगिरीतील सत्तर वर्षे ही यिर्मयाच्या वचनाची पूर्ती होण्यासाठी होती: “जमिनीने तिच्या शब्बाथांचा उपभोग घ्यावा म्हणून; कारण ती ज्या काळापर्यंत उजाड पडली होती त्या सर्व काळात तिने शब्बाथ पाळला.” आपण उद्धृत करीत असलेल्या इतिहासवृत्तातील वचनाव्यतिरिक्त, देवाच्या वचनात जमिनीने तिच्या शब्बाथांचा “उपभोग” घेतल्याचा उल्लेख फक्त एका ठिकाणी आढळतो. तो उतारा लेवीय पुस्तकाच्या पंचविसाव्या व सव्विसाव्या अध्यायांत आहे. पंचविसावा अध्याय जमिनीला तिच्या शब्बाथविश्रांतीचा उपभोग कसा घेऊ द्यावा याची सूचना देतो, आणि सव्विसावा अध्याय त्या करारातील सूचनांचे पालन न केल्यास “सातपट” शाप कसा येईल हे स्पष्ट करतो.

यहोयाकीमच्या भविष्याने बंदिवासाच्या आरंभाची खूण केली; हा बंदिवास दानियेलाने नवव्या अध्यायात मोशेच्या “शाप” आणि “शपथ” यांचा एक भाग म्हणून उल्लेख केलेल्या गोष्टीचा एक घटक आहे. दानियेलाला “सात वेळा” या शापाचा अर्थ समजला होता; कारण तो नवव्या अध्यायात साक्ष देतो की, यिर्मयाच्या सत्तर वर्षांच्या भविष्यवाणीच्या अभ्यासाद्वारे त्याला देवाच्या लोकांनी बाबेलमध्ये किती वर्षे दास्य भोगायचे होते, त्या वर्षांची संख्या समजली.

> त्याच्या राज्याच्या पहिल्या वर्षी, मी दानिएल, पुस्तकांद्वारे वर्षांची संख्या समजून घेतली; ज्याविषयी परमेश्वराचे वचन यिर्मया संदेष्ट्याकडे आले होते, की यरुशलेमच्या उजाड अवस्थेची सत्तर वर्षे तो पूर्ण करील. दानिएल 9:2.

दानिएलने ती सत्तर वर्षे “पुस्तकांद्वारे” समजून घेतली, केवळ यिर्मयाच्या पुस्तकाद्वारे नव्हे. त्याने समजून घेतलेले दुसरे पुस्तक म्हणजे मोशेचे लेखन होय; कारण आपल्या प्रार्थनेत तो हे ओळखून सांगतो की गुलामगिरीच्या त्या सत्तर वर्षांचा “शाप” हाच मोशेचा “शपथविधी” होता. दानिएल अध्याय नऊमध्ये जो शब्द “शपथ” असा अनुवादित केला

आहे, तोच शब्द लेवीयविवरण छब्बीस मध्ये “सात वेळा” असा अनुवादित केला आहे. बाबेलमध्ये यहूदाच्या सत्तर वर्षांच्या बंदिवासाने “सात वेळा” या शापाची पूर्तता केली होती, कोणताही आधुनिक धर्मशास्त्रज्ञ काहीही युक्तिवाद करो. हे दिवसाच्या प्रकाशाइतके स्पष्ट आहे, परंतु फक्त तुम्ही ते पाहण्यास तयार असाल तरच.

> आणि परमेश्वर सीनाय पर्वतावर मोशेला म्हणाला, “इस्राएलाच्या संततीशी बोल, आणि त्यांना सांग, ‘मी तुम्हांला जो देश देत आहे, त्या देशात तुम्ही प्रवेश कराल तेव्हा त्या देशाने परमेश्वरासाठी शब्बाथ पाळावा. सहा वर्षे तू आपले शेत पेरशील, आणि सहा वर्षे तू आपली द्राक्षबाग छाटशील, व तिचे फळ गोळा करशील; परंतु सातवे वर्ष हे त्या देशासाठी संपूर्ण विश्रांतीचे शब्बाथ असावे, परमेश्वरासाठी शब्बाथ; तू आपले शेत पेरू नकोस, आणि आपली द्राक्षबाग छाटू नकोस. तुझ्या कापणीतील जे आपोआप उगवेल त्याची कापणी करू नकोस; आणि न छाटलेल्या तुझ्या द्राक्षवेलींची द्राक्षे गोळा करू नकोस; कारण ते वर्ष त्या देशासाठी विश्रांतीचे वर्ष आहे. आणि त्या देशाच्या शब्बाथातील उत्पन्न हे तुम्हांस अन्न म्हणून असावे; तुला, तुझ्या दासाला, तुझ्या दासीला, तुझ्या मजुराला, आणि तुझ्याजवळ राहणाऱ्या परक्याला; तसेच तुझ्या गुरांसाठी, आणि तुझ्या देशातील वन्य पशूंसाठीही, त्याचे सर्व उत्पन्न अन्न म्हणून असावे. आणि तू स्वतःसाठी वर्षांचे सात शब्बाथ मोजशील, सात वेळा सात वर्षे; आणि त्या सात शब्बाथ वर्षांचा काळ तुला एकोणपन्नास वर्षांचा होईल. मग सातव्या महिन्याच्या दहाव्या दिवशी तू जयंतीचा रणशिंग निनादवशील; प्रायश्चित्तदिनी तुम्ही आपल्या सर्व देशभर ते रणशिंग निनादवावे.’” लेवीय 25:1–9.

भूमीला विश्रांती देण्याच्या सूचनांमध्ये, भूमीवर सहा वर्षे काम करणे आणि एक वर्ष तिला विश्रांती देणे अशी सात चक्रे एकोणपन्नासाव्या वर्षापर्यंत चालू राहतात, आणि त्या वेळी सात-सात वर्षांच्या सात चक्रांची पूर्ती दर्शविणारा जयंतीवर्ष साजरा केला जाणार होता, हे पाहणे महत्त्वाचे आहे. पाहावयाचा निर्णायक मुद्दा असा आहे की जयंतीवर्षाच्या शिंगाचा नाद प्रायश्चित्तदिनी केला जाणार होता; यावरून हे ओळखले जाते की जेव्हा 22 ऑक्टोबर, 1844 रोजी प्रतिरूप प्रायश्चित्तदिन आरंभ झाला, तेव्हा “सात वेळा” या चक्राचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या जयंतीवर्षाच्या शिंगाचा नाद त्या वेळी होणे आवश्यक होते. इ.स.पूर्व 677 मध्ये मनश्शे बाबेलमध्ये नेला गेला तेव्हा आरंभ झालेल्या “सात वेळा” यांनी दोन हजार पाचशे वीस वर्षांचे प्रतिनिधित्व केले, आणि त्यांचा शेवट प्रतिरूप प्रायश्चित्तदिनी झाला. हा संबंध फक्त त्यांनाच चुकून जाईल जे पाहण्यास अनिच्छुक आहेत. “सात वेळा” हे चक्र तेवीसशे वर्षांशी संबंधित आहे.

लेवीयविवरण पंचविसाच्या पहिल्या नऊ वचनांतील कराराविषयक निर्देशांच्या अंतर्गत, देवाच्या वचनातील दिवस-वर्ष या तत्त्वाचे सर्वांत गूढदर्शक उदाहरण आढळते, हे पाहणेही महत्त्वाचे आहे. धर्मशास्त्रज्ञ कळपाला बाबेलच्या द्राक्षारसाने मत्त ठेवण्यासाठी जी कपोलकल्पित कथांची खिचडी पुढे करतात, ती अशी की, सव्वीसाव्या अध्यायातील “सात वेळा” हा न्याय, “सात वेळा” असा अनुवाद केलेल्या शब्दाच्या हिब्रू अर्थाचा चुकीचा बोध आहे. तो युक्तिवाद सत्य नाही. त्या शब्दाचा हिब्रू अर्थ आपल्या व्याख्येमध्ये पूर्णपणे असा आधार अंतर्भूत करतो की त्याचा संख्यात्मक रीतीने उपयोग करणे न्याय्य ठरते; परंतु त्यांचा दोषपूर्ण युक्तिवाद—जो ते हिब्रू व्याकरणातील आपल्या स्वयंघोषित प्राविण्यावर आधारलेल्या दिशाभूल करणाऱ्या गृहितकाने उभा करतात—हा केवळ भरकटविण्याचा युक्तिवाद आहे.

सव्वीसाव्या अध्यायामध्ये “सात काळ” असे दर्शविलेला न्याय, हा काही आधुनिक काळातील धर्मशास्त्रज्ञांनी हिब्रू भाषेचा विपर्यास करून नव्हे, तर त्या उताऱ्याच्या संदर्भावरून ओळखला जातो. विल्यम मिलर यांनी हिब्रू भाषेचा कोणताही संदर्भ न घेता आपला निष्कर्ष मांडला होता, आणि प्रेरणेने त्यांच्या समजुतीस योग्य ठरवून मान्यता दिली. देवदूतांनी त्यांच्या समजुतीस मार्गदर्शन केले ते “सात काळ” या न्यायाचा उल्लेख ज्या अध्यायाच्या संदर्भात आहे त्या संदर्भावरून, हिब्रू भाषेच्या आधारे नव्हे.

पंचविसाव्या अध्यायाचा संदर्भ असा आहे की तेथे करारासंबंधीच्या आज्ञा ओळख करून दिल्या आहेत; आणि त्यानंतर सव्वीसावा अध्याय त्या कराराच्या आज्ञा पाळल्याबद्दल दिलेल्या प्रतिज्ञात आशीर्वादाचे वर्णन करतो, आणि पुढे त्या आज्ञांचे पालन न केल्याबद्दल दानियेल ज्याला “मोजेसचा शाप” असे म्हणतो, त्याची ओळख करून देतो.

संदर्भ हा बायबलमधील भविष्यवाणीतील ‘एका दिवसासाठी एक वर्ष’ या तत्त्वाच्या विषयाशी संबंधित आहे. लेवीयपुस्तक पंचविसाव्या अध्यायातील त्या प्रारंभीच्या वचनांमध्ये हे स्पष्ट केले आहे की बायबलमधील भविष्यवाणीमध्ये एक दिवस एका वर्षाचे प्रतिनिधित्व करतो. निर्गम या पुस्तकात, मनुष्य व पशू यांच्यासाठी सातव्या दिवसाच्या शब्बाथ विश्रांतीचा आणि भूमीसाठी सातव्या वर्षाच्या शब्बाथ विश्रांतीचा संबंध मोशेने स्पष्टपणे दाखवून दिला आहे.

> आणि सहा वर्षे तू आपली जमीन पेरशील व तिचे उत्पन्न गोळा करशील; पण सातव्या वर्षी तू तिला विश्रांती देऊन पडीत ठेवशील, जेणेकरून तुझ्या लोकांतील गरीब लोक खातील; आणि त्यांनी जे उरविले, ते शेतातील पशू खातील. ह्याच प्रकारे तू आपल्या द्राक्षमळ्याबाबत व आपल्या जैतूनबागेबाबत करशील. सहा दिवस तू आपले काम करशील, पण सातव्या दिवशी तू विश्रांती घेशील; जेणेकरून तुझा बैल व तुझे गाढव यांना विश्रांती मिळेल, आणि तुझ्या दासीचा मुलगा व परदेशी यांना ताजेतवाने होता येईल. निर्गम 23:10–12.

त्या तीन वचनांमध्ये हे ओळखता येते की मनुष्य व पशू यांच्यासाठीचा विश्रांतीचा एक दिवस, भूमीसाठीच्या विश्रांतीच्या एका वर्षाच्या बरोबरीचा आहे. लेवीय पुस्तक अध्याय पंचवीसमध्ये, पहिल्या पाच वचनांमध्ये, निर्गम अध्याय वीस, वचने आठ ते अकरा येथील शब्बाथाच्या आज्ञेप्रमाणेच अगदी तशीच व्याकरणरचना आपल्याला आढळते.

> आणि परमेश्वर सीनै पर्वतावर मोशेशी बोलला, असे म्हणाला, इस्राएलच्या संततीशी बोल आणि त्यांना सांग, मी तुम्हांस जो देश देत आहे, त्या देशात तुम्ही प्रवेश कराल तेव्हा त्या देशाने परमेश्वरासाठी शब्बाथ पाळावा. सहा वर्षे तू आपले शेत पेरावे, आणि सहा वर्षे तू आपली द्राक्षवेल छाटावी, व तिचे उत्पन्न गोळा करावे; परंतु सातव्या वर्षी त्या देशासाठी पूर्ण विश्रांतीचा शब्बाथ असावा, परमेश्वरासाठी शब्बाथ; तू आपले शेत पेरू नकोस, आणि आपली द्राक्षवेल छाटू नकोस. तुझ्या कापणीतील जे आपोआप उगवेल ते तू कापू नकोस, आणि न छाटलेल्या तुझ्या द्राक्षवेलीवरील द्राक्षे गोळा करू नकोस; कारण ते वर्ष त्या देशासाठी विश्रांतीचे वर्ष आहे. लेवीयविधी 25:1–5.
>
> शब्बाथ दिवस स्मरणात ठेव, तो पवित्र मानावा. सहा दिवस तू परिश्रम करशील, आणि आपली सर्व कामे करशील; परंतु सातवा दिवस हा परमेश्वर तुझ्या देवाचा शब्बाथ आहे; त्या दिवशी तू कोणतेही काम करणार नाहीस—तू, तुझा मुलगा, तुझी मुलगी, तुझा दास, तुझी दासी, तुझे जनावर, किंवा तुझ्या वेशीआतील परका मनुष्यही नाही. कारण सहा दिवसांत परमेश्वराने आकाश, पृथ्वी, समुद्र, आणि त्यांतील सर्व काही निर्माण केले, आणि सातव्या दिवशी विश्रांती घेतली; म्हणून परमेश्वराने शब्बाथ दिवसाला आशीर्वाद दिला आणि तो पवित्र ठरविला. निर्गम 20:8–11.

एकत्रितपणे ही दोन सब्बाथविषयक आज्ञा लेवीयविधी पंचविसावा व सव्वीसावा अध्याय यांचा संदर्भ स्पष्ट करतात. ओळीवर ओळ अशा रीतीने एकत्र आणल्यावर, त्या साक्ष देतात की “सहा दिवस तू परिश्रम करशील, आणि आपले सर्व काम करशील,” आणि “सहा वर्षे तू आपले शेत पेरशील, आणि सहा वर्षे तू आपली द्राक्षबाग छाटशील, आणि त्याचे फळ गोळा करशील.” “परंतु सातवा दिवस हा परमेश्वर तुझा देव याचा सब्बाथ आहे,” आणि “सातवे वर्ष हे भूमीसाठी विश्रांतीचा सब्बाथ, परमेश्वरासाठी सब्बाथ असेल”.

शब्बाथविषयीच्या आज्ञांपैकी कोणत्याही आज्ञेत—माणसांसाठी असो वा भूमीसाठी असो—“सातवा” असा अनुवादित केलेले हे दोन्ही शब्द, लेवीय पुस्तकाच्या सव्वीसाव्या अध्यायात “सात वेळा” असा अनुवादित केलेल्या त्याच इब्री शब्दाचे रूप आहेत. लेवीय पुस्तकाच्या पंचविसाव्या आणि सव्वीसाव्या अध्यायांचा संदर्भ बायबलमधील भविष्यवाणीत एक दिवस म्हणजे एक वर्ष दर्शवितो या भविष्यसूचक नियमानुसार स्थापित आहे. तितकाच महत्त्वाचा म्हणजे प्रथम उल्लेखाचा भविष्यसूचक नियम.

या दोन अध्यायांमध्ये प्रथम उल्लेखिलेली गोष्ट म्हणजे दिवस-एका-वर्षासाठी हे तत्त्व होय. गॅब्रिएल आणि इतर देवदूत यांच्या मार्गदर्शनाने विल्यम मिलर यांना लेवीयपुस्तकातील “सात वेळा” हे दोन हजार पाचशे वीस वर्षांचे प्रतीक असल्याचे ओळखण्यास प्रवृत्त केले गेले, आणि हे त्या अध्यायांच्या संदर्भाशी पूर्णपणे सुसंगत आहे; त्या अध्यायांचा

संदर्भ म्हणजे पंचविसाव्या अध्यायाच्या प्रारंभील पहिल्या पाच वचनांमध्ये प्रतिपादित केलेले दिवस-एका-वर्षासाठी हे तत्त्व होय.

जेव्हा इतिहासवृत्तांच्या लेखकाने बाबेलला यहूदाच्या दक्षिण राज्याला बंदिवासात नेण्यास का परवानगी देण्यात आली याचे कारण सांगितले, तेव्हा त्याने म्हटले की ते देशाला तिचा शब्बाथाचा विश्रांतीकाळ उपभोगता यावा म्हणून होते. देवाच्या वचनात देशाने विश्रांती उपभोगल्याची ओळख करून देणारे दुसरे एकमेव स्थान लेवीयविधीच्या पंचविसाव्या आणि सव्विसाव्या अध्यायांत आढळते. बाबेलने बायबलमधील भविष्यवाणीत पहिल्या राज्याप्रमाणे राज्य केलेली सत्तर वर्षे, ही केवळ बायबलमधील भविष्यवाणीत पृथ्वीवरील पशू सहाव्या राज्याप्रमाणे राज्य करील त्या प्रतीकात्मक वर्षांचेच प्रस्तुतीकरण करीत नाहीत, तर ती सत्तर वर्षे मोशेच्या शापातील “सात काळ” यांचा थेट संदर्भ आहेत.

जेव्हा आपण दानिएलच्या पहिल्या सहा अध्यायांत प्रतिपादित केलेल्या भविष्यवाण्यांचा अभ्यास करावयास आरंभ करतो, तेव्हा हे जाणणे अत्यावश्यक आहे की “सात काळ” हा शाप, तसेच “सात काळ” हा आशीर्वाद, त्या प्रत्येक अध्यायाचा एक घटक आहे.

हेही स्मरणात ठेवणे महत्त्वाचे आहे की सात वर्षांच्या सात चक्रांचा कालावधी सातव्या महिन्याच्या दहाव्या दिवशी, जो प्रायश्चित्ताचा दिवस आहे, जुबिलीच्या रणशिंगाच्या नादाने चिन्हांकित केला जातो. ही गोष्ट “सात वेळा” यांना दानियेल अध्याय आठ, आणि चौदावा वचन, येथील तेवीसशे दिवसांशी जोडते. हेही स्मरणात ठेवणे महत्त्वाचे आहे की भविष्यवाणीतील एक वर्ष हे तीनशे साठ दिवसांचे असते, आणि “सात वेळा” यासाठी तीनशे साठ दिवस वारंवार एकत्र जोडले, तर त्यांची बेरीज दोन हजार पाचशे वीस दिवस होते.

जेव्हा यिर्मयाने निर्दिष्ट केलेल्या वर्षांची संख्या दानियेलाला ग्रंथांद्वारे समजली, तेव्हा त्याने अशी प्रार्थना आरंभली की जी पश्चात्तापाच्या प्रतिसादातील प्रत्येक घटकाला स्पर्श करणारी होती—तो प्रतिसाद आवश्यक म्हणून ओळखला गेला आहे, जर देवाच्या लोकांना कधी शत्रूच्या भूमीत आपण बंदिवान आहोत ही वास्तविकता जागी होऊन कळली तर. दानियेलाच्या लेवीयविधी अध्याय सव्वीसावरील प्रार्थनेच्या शेवटी, गाब्रिएल दानियेलाला त्याने “ऐकलेल्या” दर्शनाचे—दोन हजार तीनशे दिवसांच्या दर्शनाचे—समज देण्यासाठी प्रकट झाला. गाब्रिएलने दानियेलाला प्रथम हे कळवून सुरुवात केली की दानियेलाच्या लोकांसाठी सत्तर आठवडे “निश्चित” केले गेले होते.

> तुझ्या लोकांवर आणि तुझ्या पवित्र नगरावर सत्तर आठवडे ठरविण्यात आले आहेत: अपराधाचा शेवट करण्यासाठी, पापांचा अंत करण्यासाठी, अधर्मासाठी प्रायश्चित्त करण्यासाठी, आणि अनंतकाळचे नीतिमत्त्व आणण्यासाठी, तसेच दृष्टान्त व भविष्यवाणी यांवर शिक्का मारण्यासाठी, आणि परमपवित्राला अभिषेक करण्यासाठी. दानीएल ९:२४.

या वचनात “ठरविलेले” असा अनुवाद केलेल्या शब्दाचा अर्थ “कापून वेगळे केलेले” असा आहे, आणि म्हणून त्याचा अर्थ असा होतो की तेवीसशे दिवसांमधून सत्तर आठवडे कापून वेगळे केले जाणार होते. इ.स.पू. ४५७ मधील तिसऱ्या आज्ञेपासून प्रारंभ करून, दानिएलच्या लोकांना परीक्षाकालाचा सत्तर भविष्यसूचक आठवड्यांचा अवधी देण्यात येणार होता. सत्तर भविष्यसूचक आठवडे म्हणजे चारशे नव्वद वर्षे होतात. तिसऱ्या आज्ञेनंतर चारशे नव्वद वर्षांनी, प्राचीन इस्राएल इ.स. ३४ मध्ये स्तेफनाला दगडमार करून ठार करील, आणि ते पूर्णपणे देवापासून विभक्त केले जातील.

तीन आज्ञांपूर्वी आलेले बंदिवास—ज्या चारशे नव्वद वर्षांच्या परीक्षाकालाच्या प्रारंभबिंदूची ओळख करून देतात—ते सत्तर वर्षांचे होते. त्या सत्तर वर्षांचा हेतू असा होता की, प्राचीन इस्राएलाने कधीही पूर्ण न केलेल्या शब्बाथविश्रांती भूमीला उपभोगता याव्यात. भूमीसाठीची ती सत्तर वर्षांची शब्बाथविश्रांती, मोशेच्या शपथेच्या विरुद्ध चारशे नव्वद वर्षांच्या (किंवा सत्तर वर्षसप्तकांच्या) बंडखोरीमुळे आली.

लेवीयविधी पंचवीस मधील कराराविरुद्धच्या चारशे नव्वद वर्षांच्या बंडखोरीमुळे, त्या भूमीला तिची विश्रांती उपभोगता यावी म्हणून सत्तर वर्षांची बंदिवासाची शिक्षा झाली. त्या सत्तर वर्षांच्या बंदिवासामुळे तीन हुकूम निघाले, ज्यांनी प्राचीन इस्राएलसाठी परीक्षेच्या काळातील आणखी चारशे नव्वद वर्षांची मुदत निश्चित केली. अशा रीतीने आपण प्रत्येकी चारशे नव्वद वर्षांचे असे दोन परीक्षाकाळ पाहतो. हे तीन हुकूम तीन देवदूतांच्या संदेशांचे प्रतीक आहेत; त्यांपैकी पहिला 1798 मध्ये आला, उत्तरेकडील राज्याविरुद्धच्या “सात वेळा” या पहिल्या क्रोधाच्या समाप्तीच्या वेळी. तिसरा देवदूत तिसऱ्या हुकूमानंतर तेवीसशे वर्षांनी, 22 ऑक्टोबर, 1844 रोजी आला; हाच तो काळ होता जेव्हा “क्रोधाचा शेवटचा अंत” देखील आला.

पहिल्या क्रोधावस्थेच्या समाप्तीपासून शेवटच्या क्रोधावस्थेच्या समाप्तीपर्यंतच्या सेहेचाळीस वर्षांच्या कालावधीत येशूने मिलेराइट मंदिराचा पाया घातला, आणि त्या पायाचा कोनशिला “सात वेळा” हा होता. तो दगड प्रारंभी अॅडव्हेंटवादासाठी किंवा तर पायाचा दगड (नसता अडखळण्याचा दगड) ठरणार होता, आणि शेवटी अॅडव्हेंटवादासाठी किंवा तर शिरोशिला व कॅपस्टोन (नसता समाधीशिला) ठरणार होता. 1798 ते 1844 या इतिहासकाळात तीन देवदूतांच्या संदेशांच्या आगमनाचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या त्या तीन फर्माने, दानियेलच्या पुस्तकातील पहिल्या तीन अध्यायांचेही प्रतिनिधित्व करतात.

पुढील लेखात आपण पहिल्या सहा अध्यायांचा विचार करण्यास आरंभ करू.

> “दानिएल व प्रकटीकरण ही पुस्तके अधिक चांगल्या प्रकारे समजली गेली, तर विश्वासणाऱ्यांचा धार्मिक अनुभव सर्वथा भिन्न असेल… प्रकटीकरणाच्या अभ्यासातून एक गोष्ट निश्चितपणे समजेल—की देव आणि त्याच्या लोकांतील संबंध निकट व ठाम आहे.” The Faith I Live By, 345.